

ninskem prostoru. Planinsko društvo Kranj uvršča jubilaranta med zveste delovne delavce in odbornike društva, saj je ves čas deloval kot gorski stražar, markacist ter oskrbnik na Kališču in Kravcu. Bil je tudi aktivist za pridobivanje članov v planinsko organizacijo. Skratka, bil je duša naših gora, v kateri sta bila združena skromnost in poštenje, čeprav ga zadnji čas pesti bolezen, mu želimo še mnogo pogledov na panorame gorskih vencev z besniškega konca, kjer si je ustvaril družino in dom in se srečuje s spomini na dneve, preživete v gorah.

Franc Ekar

50 let Francija Ekarja

Slovensko ljudstvo čedalje bolj verjame že ponarodeli prisposodbi, da je dan pred plačo daljši od že preživetega leta. Med njimi po vsej verjetnosti ni **Francija Ekarja**, Kranjčana, ki se

je 17. oktobra rokoval z Abrahamom. Ni zato, ker zanj »dnevo čakanja« enostavno ni; preveč je zaposlen, da bi imel čas misliti na to, poleg tega pa se je že zdavnaj naučil še neke modrosti, ki pomaga v dobrih in slabih časih: ko delaš, računaj s tem, da ima mesec kakšen dan manj kot piše na koledarju, ko pa se tolčeš za preživetje, jih ima najmanj 38!

Franci Ekar se je rodil v Preddvoru pri Kranju, po končani osemletki in industrijski šoli v Iskri je potem ob delu končal še Višjo in Visoko šolo za organizacijo dela v Kranju, pred kratkim pa je na tej šoli, ki je zdaj fakulteta, tudi magistriral. Delavsko knjižico je z 19 leti dobil v Iskri, kjer je ostal do leta 1975, ko se je za dve leti preselil v Gorenjski tisk (tam se je kot šef komercialne sodelavci proslavil z organizacijo izdaje prve

slovenske masne knjige Misala), nakar je odšel za direktorja PPC Gorenjski sejem, kjer je še danes. Tja je bil poslan brez določenih ciljev in nalog, zdi se pa, da bi tedanji občinski oblasti bolj godilo, če bi sejemska dejavnost kljub petstoletni tradiciji zamrla. Franci Ekar je mislil drugače; zakopal se je v delo in je sejem rešil tudi tako, da je zgradil novo večnamensko halo z zimskim drsališčem. Tedaj je Gorenjski sejem dobil tudi nove poslovne prostore, direktor pa svojo sobo. Gorenjski sejem je pod njegovim vodstvom zelo napredoval, v zadnjem času pa je slovensko javnost - predvsem strokovno in politično - močno razburkal s »svojo« prireditvijo »Slovenski proizvod - slovenska kakovost - SQ«. Učinkovita in odmevna je bila tudi prva promocija in razvitje slovenske zastave (1992) na razstavišču v Pekingu, za kar je bil pobudnik in operativno poslovni soizvajalec. V vojnem času osamosvajanja Slovenije je seznanil z resnico direkcije sejmov v državah Alpe-Jadran. Tudi na tak način je Slovenija dobila dodatno vplivno podporo za hitreše priznanje. Njegov življenjski slog je hoja po neutrijejenih poteh (ostanek njegovih alpinističnih let?). Kdor ga pozna, pravi, da je izredno prilagodljiv, kar potrjuje tudi to, da je kot človek proti strankarskim zlorabam tako v gospodarstvu kot športu.

Franci Ekar je pustil ogromno življenjske energije, dela in znanja v Gorenjskem sejmu, kljub temu pa je imel dovolj časa za neštete funkcije, ki jih je ali jih še opravlja. Med drugim je že 23 let predsednik Planinskega društva Kranj, šest let Alpinističnega odseka, tajnik Gorske reševalne službe je, štiri leta je bil podpredsednik Planinske zveze Slovenije, je učitelj smučanja, tajnik Lovske družine Jezersko in podobno. Od leta 1962 do 1979 je sodil in krog vrhunskih slovenskih alpinistov, med drugim pa je bil tudi pobudnik in organizator izgradnje visokogorskih postojank Ledine in Kravvec, adaptacije Doma na Kališču, gradnje tovornih žičnic. Bil je med prvimi, ki so že davnega leta 1967 začeli vključevati v gorsko reševalno službo tudi helikoptere, ter eden izmed redkih, ki je v helikopterski nesreči ostal živ - na Kravcu leta 1981. Bolj kot on sam je to njegovo »drugo rojstvo« občutila njegova družina - ima sina in dve hčerki, dva sta zdaj študenta in ena gimnazijka, ter soprogo - »strogo« profesorico.

Iz dnevnika njegovih alpinističnih uspehov bi lahko med drugim prepisali, da je bil leta 1962 udeleženec naveze po slavnem montblanškem grebenu Penterev, leto pozneje je splezal na devet vrhov Kavkaza, leta 1967 pa je bil na strehi sveta, v Pamirju (prva slovenska odprava). Tri leta kasneje je premagoval pakistanski Hindukuš in prag Himalaje (vzpon na Istor O-Nal), dve leti pozneje pa je vodil slovensko odpravo na Mavenzi (Kilimandžaro). Za seboj ima osem prvenstvenih smeri in več sto plezal-

nih vzponov v klasičnih stenah Alp, vrsto turnih smukov z visokih gora, 29. avgusta letos pa je s sinom Alešem preplezal Severno triglavsko steno. Bil je pobudnik in realizator transverzale kranjskih vrhov in plezalnega vodnika, sodeloval je pri oblikovanju profila planinskega vodnika. Bil je tudi državni prvak v vožnji z akijem, uvrščen je bil na nekaj solidnih mest v smučarstvu. In končno - Franc Ekar ohranja in spoštuje prvobitnost gora.

Slovesno na Ledinah

Prvega in drugega avgusta so na Ledinah slavili 15 let obratovanja Kranjske kočice kot poletnega smučarskega središča na Skutinem ledeniku. Ledine kot ostenja nad njim so žarele v sijaju lepote in mogočnosti.

V soboto, 1. avgusta, so na pobudo velikega števila planincev blagoslovili planinski dom. To je bil pravzaprav prvi blagoslov planinske kočice v samostojni državi Sloveniji. Slovesno je kočico blagoslovil nadškof **dr. Alojzij Šuštar**, organizacijo in obred pa je pripravil župnik **Franc Urbanija** z Dovjega. Nadškof je predsedniku PD Kranj **Francu Ekarju** slovesno izročil listino »staroslovenski hišni žegen«, namenjeno Kranjski koči na Ledinah kot dobrini trajnega in pomembnega pomena. V nagovoru je poudaril pomen planinstva in med drugim dejal: »Čim višje smo, tem večje je obzorje. Tako je tudi s človekom na gori. Čim višje na gori si, toliko se širi tudi plemenitost dobrih človeških lastnosti.«

Ob blagoslovu je bila maša za ponesrečene v gorah, tudi za ponesrečene v prvi helikopterski

Kranjsko kočico na Ledinah je blagoslovil slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar, pred mašo ob tej priložnosti pa je govoril prvak slovenskih krščanskih demokratov Ivo Bizjak.

Dan po blagoslovlitvi je bila pri Kranjski koči proslava ob 15-letnici obratovanja, ki ji je prisostvoval tudi Milan Kučan.

Foto: Franci Ekar

nesreči pri nas leta 1975, ko so umrli pilot, ponesrečenec, ki so ga reševali, in gorski reševalec zdravnik. Ta tragični dogodek se je zgodil komaj dvesto metrov pod Kranjsko kočico.

Drugega avgusta je bila proslava ob 15-letnici uspešnega obratovanja in oskrbovanja te kočice. Planinski nagovor je imel predsednik Predsedstva Republike Slovenije **Milan Kučan**, ki ga je množica planincev navdušeno sprejela in pozdravila. V kulturnem sporedu so sodelovali pevci z Jezerskega **Smrtnikovi** in ansambel

